

Žal. úřad vycházel z názoru opačného a nezkoumal proto ani v nař. rozhodnutí, zda nedostatky, v nichž shledal nedostatečné vedení st-lových záznamů, lze mu přičísti k vině nebo hrubé nedbalosti. Vada ta způsobena byla shora zmíněným mylným názorem žal. úřadu, pročež bylo jeho rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost podle § 7 zákona o ss.

Č. 12.371.

Pojišťovací právo: Z toho, že určitá osoba je vlastníkem provozních prostředků živnosti provozované osobou jinou, neplyne ještě samo sebou, že onen vlastník je spolupodnikatelem uvedené živnosti ve smyslu § 11 úrazového zákona.

(Nález ze 16. dubna 1936 č. 12.103/36.)

V ě c: Julius S. v Brně-Židenicích (adv. Dr. Karel Šourek z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Brně ze 14. října 1932 ve znění výměru z 10. října 1933 o úrazovém pojištění.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: V katastru úrazové dělnické pojišťovny v Brně byl od r. 1927 na jméno st-lova syna zapsán podnik tesařství se strojním obráběním dřeva.

Výměrem z 22. dubna 1931 oznámila zmíněná úrazová pojišťovna st-li, že uvedený podnik přepisuje též na jeho jméno, poněvadž uplatňoval právo vlastnické na strojní a kancelářské zařízení a inventář onoho podniku. Odvolání, v němž st-l popřel, že by byl spolupodnikatelem podniku, i když zůstal až do zaplacení vlastníkem zařízení, jež svému synovi prodal, když živnost tesařskou přestal provozovati, zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím, potvrdiv výměr úrazové pojišťovny z jeho odůvodnění, k němuž dodal: Podle § 11 úrazového zákona pokládá se za podnikatele podniku pojištěním povinného ten, na jehož účet provozování se děje. Podnikatelem podle tohoto předpisu je tudíž osoba, které připadá zisk produkce a která nese také risiko produkce. V přítomném případě je st-l majitelem reality, v níž se živnost provozuje, a dále majitelem celého inventáře, jak sám uvádí. Těmito okolnostmi je tudíž prokázáno, že se účastní kapitálově na podniku, nese tudíž risiko podniku. Okolnost, že není účasten na výtěžku podniku, není rozhodná, ježto zisk z podniku přenechává zřejmě jen z důvodů příbuzenských dobrovolně svému synovi.

Stížnost vytýká tomuto rozhodnutí předem vnitřní rozpor, jenž po názoru stížnosti činí nař. rozhodnutí nepřezkoumatelným. Rozpor ten vidí stížnost v tom, že žal. úřad prohlašuje na jedné straně, že je-li st-l majitelem reality, na níž se živnost provozuje, a majitelem celého inventáře podniku, je těmito okolnostmi prokázáno, že se st-l účastní kapitálově na podniku a nese tudíž jeho risiko, kdežto na druhé straně zdůrazňuje současně, že není rozhodno, že st-l na výtěžku z podniku není účasten.

Nss neshledal, že by ve vytýkaném směru trpělo nař. rozhodnutí vnitřním rozporem. Žal. úřad dovozuje v první části nař. rozhodnutí, že podnikatelem podle úrazového zákona je rozuměti osobu, na jejíž účet provozování podniku se děje, které tedy připadá zisk produkce a jež zejména nese její risiko. Takovéto účastenství na podniku spatřuje pak u st-le vzhledem k okolnosti, že je majitelem reality, na níž se živnost provozuje, a majitelem celého inventáře. K tomu pak připojuje větu, že okolnost, že st-l není účasten na výtěžku z podniku, není rozhodná, ježto zisk z podniku přenechává zřejmě jen z důvodů příbuzenských svému synovi. Z této posléze uvedené věty jde, že žal. úřad, mluvě zde o účastenství na výtěžku, nemá na mysli principiální účast st-lovu na výtěžku podniku, t. j. právo st-lovo účastniti se na onom výtěžku, nýbrž jen faktickou participaci st-lovu, jak je patrné z toho, že nerozhodnost okolnosti, že st-l není účasten na výtěžku, dovozuje předpokladem, že st-l zisk z podniku přenechává svému synovi. Není proto touto větou žal. úřadu řečeno to, co v ní vidí stížnost, že totiž v ní prohlašuje žal. úřad za nerozhodné pro pojem podnikatele, má-li právo účasti na výtěžku, což by ovšem bylo v rozporu s názorem, jež žalovaný úřad projevil v první části svého rozhodnutí, nýbrž jest jí přes nepřesnou dikci vyjádřeno jen tolik, že spolupodnikatelem nepřestává býti osoba, účastnící se kapitálově na podniku, pouhou skutečností, že z výtěžku podniku fakticky nic nepobírá, přenechávajíc svoji část druhému spolupodnikateli.

Prisvědčiti však bylo stanovisku stížnosti v jiném směru.

Podle § 11 úrazového zákona je podnikatelem podniku pojištěním povinného rozuměti osobu, na jejíž účet se provozování děje. Z tohoto ustanovení správně usoudil žal. úřad, že podle něho je podnikatelem osoba, které připadá zisk produkce a která také nese její risiko. Takovéto účastenství st-lovo v podniku, o nějž jde, měl pak za dáno vzhledem k nesporné skutečnosti, že st-l je majitelem reality, na níž se podnik jeho syna provozuje, a majitelem celého inventáře.

Je připustiti, že takový poměr mezi majitelem živnosti a třetí osobou je v zásadě způsobilý založiti pro vlastníka provozních prostředků poměr spolupodnikatelský ve smyslu cit. § 11 úrazového zákona, poněvadž teprve poskytnutím těchto provozních prostředků se existence podniku umožňuje, a tak spolupůsobením obou osob trvání a vedení podniku zajišťuje. Avšak nikoli v každém případě bude vlastník provozních prostředků zároveň spolupodnikatelem podniku, v němž se prostředků těch používá, nýbrž bude z konkrétních poměrů dovoditi, zda s poskytnutím oněch prostředků je spojeno skutečné účastenství v podniku, sledující vlastní výdělečné cíle, či zda poskytnutí oněch prostředků má jinou povahu, sledujíc jiné cíle. Rozhodno pak bude, zda poměr mezi majitelem živnosti a vlastníkem provozních prostředků je takový, že tento vlastník má úmysl a možnost účastniti se bezprostředně na výtěžku podniku tak, aby jeho nároky na úplatu za spolupůsobení v podniku, zračící se v poskytnutí provozních prostředků, mohly býti označeny za spolupodnikatelský zisk (srov. Budw. A 9503/1913, Boh. A 7995/29).

Z první části tohoto nálezu je zřejmo, že žal. úřad vychází z předpokladu, že st-li přísluší nárok na účast na zisku z podniku jeho syna, při čemž se mu tento předpoklad jeví jako důsledek jediné skutečnosti, že st-l je vlastníkem reality, na níž se živnost provozuje, a inventáře této živnosti. Leč z toho, že určitá třetí osoba jest vlastníkem provozních prostředků určité živnosti, provozované osobou jinou, neplyne podle toho, co dříve bylo řečeno, ještě samo sebou, že onomu vlastníku přísluší eo ipso nárok na bezprostřední účast na podnikatelském zisku z oné živnosti, že tedy ono její účastenství, záležející v prostém poskytnutí movitých nebo nemovitých prostředků k provozu podniku, jest nutně účastí spolupodnikatelskou. Takovou účast bylo by možno dovoditi teprve z dalších zvláštních okolností.

Těch však žal. úřad neuvádí. Ale pak jest jeho rozhodnutí, prohlášení st-le za spolupodnikatele jen proto, že je vlastníkem nemovitosti, na níž se živnost provozuje, a vlastníkem strojního zařízení, nezákonné.

Č. 12.372.

Řízení správní. — Samospráva obecní: Odpůrcům žadatele o svolení k prodeji veřejného statku lze podle § 127 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. uložit náhradu jen těch výloh řízení, jež byly způsobeny jejich námitkami svévolnými.

(Nález ze 17. dubna 1936 č. 6490/34.)

V ě c: Františka a František M. v Brněnci proti rozh. zem. úřadu v Praze z 15. listopadu 1933 o náhradě komisionelních výloh.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Obec. zastupitelstvo v Brněnci usneslo se ve schůzi 29. října 1932 vyhověti žádosti Jaroslava B. a odprodati mu část veřejného pozemku a zbaviti zároveň pozemek ten charakteru veřejnosti. Na odvolání dnešních st-lů a Emilie B. vykonal okr. úřad v Poličce 29. prosince 1932 za účasti stran, mezi jinými i dnešních st-lů, místní šetření, načež výměrem z 24. ledna 1933 odvolání zamítl. Z podnětu dalšího odvolání dnešních st-lů zem. úřad v Praze výměrem z 11. dubna 1933 zrušil výměr okr. úřadu i usnesení obec. zastupitelstva obce Brněnce pro zmatečnost, a to v podstatě proto, že obec nepostupovala při změně faktického stavu veřejného statku podle ustanovení stavebního řádu platných pro změnu plánu polohy.

Mezitím výměrem z 5. ledna 1933 uložil okr. úřad v Poličce st-lům a Emilii B., aby rukou společnou a nerozdílnou zaplatili částku 459 Kč 60 h na komisionelní výlohy, jež vznikly šetřením konaným 29. prosince 1932 za účelem rozhodnutí o jejich odvolání, podaném do usnesení obec. zastupitelstva v Brněnci z 29. října 1932. Odvolání, jež z tohoto výměru podali st-lé společně s Emilií B. bylo nař. rozhodnutím zamítnuto.